

"Universul este ciclic, omul, la fel; doar Dumnezeu ne vrea exponențial!".

Nicolae VASILE

Nicolae VASILE

TEHNICĂ ȘI ARTĂ

De multe ori, mi-am pus problema cât este artă și cât este tehnică în creațiile artistice, acolo unde creație înseamnă atât ideea în sine, cât și execuția, cum ar fi sculpturile de mari dimensiuni, monumentale.

Întâmplarea a făcut să fiu cumva implicat în restaurarea unuia dintre simbolurile creației lui Constantin Brâncuși, „Coloana Infinitului” de la Târgu Jiu.

Conduceam un institut de cercetări care, printre multe alte activități, se ocupa și de protecția anticorozivă a structurilor metalice, precum și de tehnologiile de protejare a unor astfel de construcții împotriva distrugerilor cauzate de condițiile atmosferice.

În urma unor decizii guvernamentale, m-am regăsit printre specialiștii din domeniul tehnic care urmau să diagnosticheze situația în care se afla renumitul monument și, eventual, să stabilească soluțiile tehnice pentru remedierea celor constatate. Aceasta presupunea o serie de deplasări la fața locului.

Nu văzusem Coloana Infinitului până atunci! Și acum, când scriu, retrăiesc emoția pe care am avut-o atunci când, trecând cu mașina pe lângă gardul parcului în care era amplasată, la un moment dat, după depășirea unui copac destul de stufoș ca să acopere orizontul, a apărut explozia de infinit pe care ți-o inspiră apropierea care, printr-un ciudat fenomen optic, face ca partea de sus să nu se îngusteze ci, chiar să se mărească! Probabil, datorită faptului că ultima componentă a coloanei este un semiorboid cu partea de secțiune maximă orientată spre cer!

Un asemenea sentiment nu am mai avut decât atunci, când, după o lungă căutare prin marele muzeu Luvru din Paris, urmând indicatoarele puse la tot pasul, am ajuns, în sfârșit, în fața Giocondei!...

Pe lângă grupul de specialiști din domeniul tehnic, mai exista și un altul din domeniul artistic, critici de artă, reprezentanți ai unor autorități locale și naționale, ai unor moștenitori, ai unor presupuși moștenitori, presă, băgători de seamă, etc.

În urma unor operațiuni tehnice preliminare se constata că structura interioară de rezistență era ruginită în cel mai înalt grad, iar ca urmare a acestui "cancer al structurilor metalice", pe o înălțime de câțiva metri interiorul de secțiune pătrată al acestei structuri era plin de rugină umedă.

În anul 1938, când se construiește, nu existau tehnicile actuale de protecție anticorozivă și, probabil din motive economice, nici nu s-au putut utiliza materiale inoxidabile pentru construcția structurii de rezistență.

Situația, prin comparație cu sănătatea unui om, era ca și cum ai vrea să-i faci un transplant de coloană vertebrală fără să-l operezi! Nu exista decât o soluție și aceasta era cea chirurgicală! Celelalte soluții ar fi trebuit să fie preconizate încă din faza de proiectare sau să fie aplicate cu mult timp înainte.

Reprezentanții artiștilor se opuneau categoric "soluției chirurgicale de transplant", bazându-se pe ideea că o operă de artă nu trebuie să-și înceteze existența materială niciodată, iar demontarea coloanei ar fi însemnat tocmai întreruperea existenței acesteia. Dar altă soluție tehnică nu exista! În scurt timp, structura s-ar fi prăbușit iar daunele ar fi fost și mai mari. Până la urmă Coloana Infinitului a fost demontată!...

O altă dispută tehnico-artistică a mai existat și cu privire la acoperirea de protecție a romboidelor, după demontarea acestora. A fost studiată corespondența lui Constantin Brâncuși din perioada construcției, din care reieșea clar că el ar fi dorit ca romboidele să fie aruite pentru evidențierea măreției Coloanei Infinitului. Dar condițiile tehnice și economice din perioada construcției, înaintea începerii celui de al doilea război mondial, nu au făcut posibilă îndeplinirea acestei dorințe a marelui autor.

Cu ocazia restaurării, aurirea ar fi fost posibilă, atât tehnic, cât și economic! Totuși, s-a optat pentru menținerea tehnologiei originare de acoperire, așa cum a rămas în memoria omenirii.

M-am gândit mult timp după încheierea restaurării Coloanei Infinitului la disputa pro și contra demontării acesteia, la înverșunarea părții artistice împotriva demontării. Ca tehnician, nu înțelegeam atunci rostul acestor păreri contrare, din moment ce rezultatul restaurării ar fi fost mult mai durabil, ceea ce este de așteptat pentru o creație artistică.

După ce am început să mai cochetez, la rândul meu, cu simbolistica operelor de artă, am înțeles mai bine punctul de vedere al reprezentanților artei! Coloana Infinitului a devenit deja un simbol la nivel planetar, un unicat pe care toată lumea îl recunoaște și trebuie să existe în veșnicie, precum Soarele și Luna!

Cum ar fi dacă, într-o minunată seară romantică, ai ieși cu iubita la o plimbare, ai vrea să-i arăți luna, vremea ar fi frumoasă și cerul senin dar, în locul minunatului astru ceresc inspirator de poezie, ar apărea o fereastră tipizată de ecran de computer cu un mesaj sec, concis, fără pic de romantism:

„Rog reveniți.
Luna este demontată pentru restaurare!”

A FOST PREA-N MULTE!...

lui Ioan MAFTEI-BUHĂIEȘTI

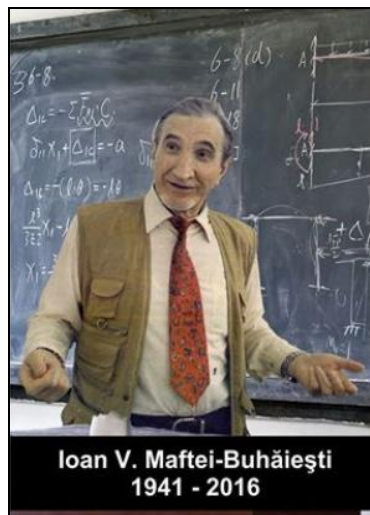
A fost prea-n multe-n viața lui, a fost și-n teatru, și-n proză, și-n poezie, de matematică nu mai vorbim... să spună cel ce de la el o știe!...

A fost în toate și-acum... nu mai e! De noi depinde,

în viitor ca să mai fie, să fie-n sufletele noastre, cei ce l-am cunoscut, să fie-n gândurile celor ce, din citit, l-am priceput, să fie acolo, mereu, ca altădată, să nu-l uităm,

așa cum doar poeții și îndrăgostii cunosc cuvântul... niciodată!

Nicolae VASILE

Ioan V. Maftei-Buhăiești
1941 - 2016

Cornelia Violeta POPESCU

NOAPTEA CÂINILOR

Noapte de primăvară, cețoasă.
Prietenii maidanezi fac rondul.
Adulmecă umbra dubioasă
Ce le-ar putea distruge totul.

În brațe sau pas la pas, pe jos,
Câțele însoțesc ades portarii,
Fără s-aștepte măcar un os.
Ba-n tumbă vii se-ntrec, sprintării.

De ani, măsoară ei în lung și-n lat
Covoarele de iarbă grasă,
Țesute între aleile de-asfalt,
În curtea ce le-a fost "acasă".

De-odat', huriuri de multe roți
Și-o undă stranie, străvezie,
Anunță pericolul de hoți.
Brusc, lătratul în canon învie.

Luna dezvăluie panica,
Furie, cruzime, ură câtă vezi.
Treptat, în valuri pătrunde frica
Printre micuții patrupezi.

Lasouri mânate să rănească
Hăituesc la ordin să dispară
Oricare suflare cânească
Ce-ar putea din față să apară.

După nopți de raiduri, victorie!
Pe gratii, în dubă, colți și gheare!
Trofee blânoase umplu de glorie
Pe cei ce le-au închis în fiare.

Ca orice noapte plină de coșmar
Și-aceasta rămâne-va-n istorie.
Dar cât va mai dura ea, oare,
Când noaptea omenirii-nvăluie?

SCRISUL CA EXPERIENȚĂ EXISTENȚIALĂ

Recenzie la cartea
„AMINTIRILE UNUI ENERGETICIAN”
Corneliu PĂSLARU

Gheorghe INDRE

Motto:
"În lacu-adânc din ochii tăi se-neacă
Și se topește inima-mi săracă
Acolo-ncep, încet să o desfacă
În apa care-mbină dragostea cu nebunia,
Amintirea și melancolia!"
Guillaume Apollinaire

Poate cea mai mare dobândire adusă în societatea românească contemporană, după evenimentele din sângeroasa lună decembrie a anului 1989, este libertatea de exprimare, eliminarea restricțiilor și a cenzurii, invitația la dialog și la comunicarea opiniilor, gândurilor, sentimentelor și trăirilor proprii neînhibate și neîngrădite de opreliști. Sigur este faptul că însoțită și de libertatea de mișcare, de dreptul și posibilitatea de a călători și de a-ți alege singur locul în care să trăiești, să îți valorifici cunoștințele, pregătirea, competențele, libertatea de exprimare a determinat schimbarea modului de viață a multor oameni. Împreună cele două noi valori existențiale au modificat comportamentul, atitudinea față de oameni, modul de relaționare al acestora unii cu alții, pasiunile și preocupările lor și în general felul de a fi și de a privi lucrurile, oamenii din jur, situațiile și împrejurările trăite pe parcursul vieții.

Aceste reflecții m-au vizitat după lecturarea cu interes și cu o oarecare emoție, a însemnărilor domnului Corneliu Păslaru, care constituie conținutul acestei cărți.

Om sensibil și inteligent, inginerul Corneliu Păslaru și-a trăit la maximă intensitate întreaga perioadă de activitate cu toate etapele ei, de la primii ani de lucru la începuturile anilor '60, ca inginer stagiar și inginer de exploatare, mai apoi ca inspector de avarii pentru întreaga rețea de distribuție electrică, iar în perioada de maturitate ca șef în diferite poziții, serviciul planificarea și organizarea muncii, secția de înaltă tensiune și după 1989 director în cadrul Centralei Industriale de Rețele Electrice, în cadrul DGTDEE din RENEL și Direcția Tehnică de Rețele Electrice de Transport din Conel. În toate aceste poziții a colaborat intens cu mulți oameni, pe care i-a stimat și prețuit, cu care a comunicat permanent și alături de care a trăit o mare diversitate de momente cu încărcătură emoțională deosebită.

Pe mulți dintre cei de care s-a legat sufletește îi evocă cu o anumită căldură, din care transpar adeseori admirația și recunoștința, cum este cazul maistrului Adam Păunescu, unul din cei mai buni specialiști în rețele electrice de medie și joasă tensiune din București.

Cartea reprezintă o colecție de amintiri, unele publicate în revista Alternativ SDB, iar altele scrise acum, în perioada care a urmat momentului pensionării.

Scrise cu mare generozitate, cu simpatie, cu umor și cu intense trăiri pentru momentele critice, cum au fost demontarea stației de transformare Băneasa, sau evenimentele de la cutremur, paginile acestei cărți au o valoare sentimentală în primul rând, dar au și valoare de document, ele descriind uneori cu precizie și cu amănunte fapte și întâmplări care au caracterizat incredibilă perioadă traversată de orașul București în anii '80. Acest gen de întoarcere în timp, de privire subiectivă și uneori, de evaluare și reevaluare a împrejurărilor trăite, a oamenilor cunoscuți, a consecințelor nu întotdeauna fericite rezultate din deciziile politice ale vremii, întâlnite în relatările domnului inginer Păslaru, reprezintă, se pare, o nevoie a vremurilor pe care le trăim și se regăsește, păstrând toate proporțiile, și în mari opere literare contemporane recent editate cum ar fi *Enigma*, roman al marelui prozator, poet, dramaturg și critic literar contemporan, Emil Lungeanu, sau impresionantul roman de foarte mare întindere și densitate ideatică, *Solenoid*, lansat în toamna trecută la târgul Gaudeamus de către Mircea Cărtărescu, poate cel mai mare scriitor român în viață.

Aceste trimiteri le fac sub impresia copleșitoare a lecturării recente a celor două mari opere literare, în care caracterul de relatare memorialistică a faptelor trăite în decursul vieții este mai mult decât evident.

Pentru mine cartea domnului inginer Corneliu Păslaru are fără nicio îndoială valoarea unui document de suflet în care regăsim fragmente din tinerețea petrecută în IDEB, din tensiunea cu care am trăit împreună o parte din întâmplările povestite și îi sunt recunoscător autorului pentru efortul depus și pentru încercarea temerară de a salva de la îngroparea în uitare totală a oamenilor din IDEB și din sistemul energetic, a strădaniilor, faptelor și realizărilor lor.

Cartea are și pagini pline de culoare care reflectă, cu decență, cu modestie și echilibru, momente și realizări din viața personală ce pot servi cititorilor tineri ca model de parcurs, chiar dacă cu modestia care îl caracterizează, autorul nu dă nicio clipă senzația urmăririi unui asemenea scop.

Interesante sunt și fotografiile document ce ilustrează fericit textul, susțin veridicitatea afirmațiilor și completează registrul mijloacelor de comunicare.

Îl felicit pe domnul Cornel Păslaru, îi urez multă sănătate și puterea de a continua meditațiile creatoare asupra parcursului vieții dumnealui – și de ce nu? – de a continua valorizarea lor în pagini de veritabilă literatură beletristică ce ar completa inspirat și fericit pasiunea dumnealui pentru pictură.

dorința timpului

Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI

trece
printre celulele
de aer
întinzându-se
atînge zidurile
mai bea din
simțuri
și doar atît
om de-ar fi
să-și dezbrace
veșnicia

Doina BÂRCĂ

BUCHETE DE MIREASMĂ

Buchete de mireasmă, e gândul meu frumos...
Și-l vreau împodobit în haine noi de prinț.
Privesc cerul toamnă, învăluit în dor,
De prezentul tainic aş vrea să mă desprind.
Voi plăsmui făptura păcatului dulceag,
De știu că nu e voie, tot îl încerc cu drag,
În prag de anotimpuri mă pierd în poezie,
Dansez printre cuvinte, urzind melancolie.

Corneliu CRISTESCU

A FI, A FACE, A AVEA ȘI A GÂNDI

(dinspre Mihai ȘORA)

"A fi, a face și-a avea";
Triada-i cunoscută și-acceptată,
Dar, ascultați părerea mea:
Ea trebuie, totuși, completată!

"A fi, a face și-a avea";
Un adevăr pare-a pândi,
Mai trebuie pus încă ceva,
Căci omul e făcut spre a gândi!

Dar care-i prima dintre toate?
Când omul crede în minuni,
„Triada” spunem, de se poate,
Că are patru ...dimensiuni!

A fi - este ceva ...fi-lesc,
A fi înseamnă a fi-ința,
A fi - e verbul românesc
De-a fi, aici, în țara ta!

A face - este verbul creator,
Ca semn de acțiune,
Când **HOMO FABER** muritor,
Creează vreo minune.

A avea - e verbul posedant
Și sensul vieții pentru unii,
Nimic mai fals, mai derutant,
Dar e justificarea acțiunii.

A face - e când un sculptor,
Prin mâini și prin gândire,
Surprinde gândul trecător
Și face-o ...plăsmuire!

A gândi - e când un gânditor
Creează și da naștere,
Descoperind un ADEVĂR,
Sporește în cunoaștere!

A fi, a face și-a gândi;
Primordială, însă, ar părea
Misterioasa stare-a fi,
Și-apoi, a face și-a avea.

Dar, până a face și-a avea,
Se pare că-i, întâi, a fi,
Și toate-n rând vor apărea,
De-ncepi prin ...a gândi.

Dar cum să faci fără a gândi
Și cum să ai, fără de-a face,
Te-ajută starea de a fi
Când minte ai și mâini dibace.

A face, altfel, și-a gândi
Ceva ce nu e cunoscut,
E rodul stării de a fi:
Pătrundere-n necunoscut!

Când e să faci o poezie,
Pe lângă fapta de gândire,
Mai trebuie ceva, se știe,
Să ai talentul chiar din fire!

Întâi a face ? E-o întrebare...
Sau a gândi? Eu cred și-asum
Că omul e ființă gânditoare,
COGITO, deci, **ERGO SUM!**

A fi să faci pentru-a avea,
Le are omul, cred, în fire.
Cam asta e părerea mea,
Dar, toate prin gândire!

A avea nu-i scopul pe pământ,
A face și-a gândi e rostul său,
Să facă lumea mai frumoasă prin cuvânt,
E țelul dat de DUMNEZEU!

Noi când plecăm de pe pământ,
Nimica nu luăm în RAI,
Căci sufletul trece-n CUVÂNT,
Iar pe pământ, lași tot ce ai!

Că la-nceput a fost CUVÂNTUL,
CUVÂNTULUI mă rog și eu,
Căci prin CUVÂNT a fost făcut Pământul;
CUVÂNTUL vine de la DUMNEZEU!

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Redactori: Cornelia POPESCU
Gheorghe INDRE
Tehnoredactare: Ioan GANEA-CHRISTU

Intreaga răspundere juridică pentru conținutul materialelor publicate în
Suplimentul literar revine autorilor acestora.

Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro

Ovidiu TUȚIUANU

SECRETUL LUI POLICHINELLE (POLIȘINEL)

Secretul lui Polichinelle,
Îl știu chiar Tanța și Costel.
Îl știu cu toții, și-n zăvoi,
Dar tot secret îl credem noi!

Îl știu chiar Tanța și Costel,
și circulă tînel, tînel,
agale ca un car cu boi,
dar e păzit de mulți copoi!

Îl știu cu toții, și-n zăvoi.
Pătrunde-n case ca un roi
și bâzăie fără habar,
ca muștele într-un hambar.

Dar tot secret îl credem noi,
Până în ziua de apoi.
Și îl păzim ca pe-un inel,
Secretul lui Polichinelle!

Ghicitoare

Cu-ADN-ul meu de dac
Multe fac, multe desfac.
Despre una, n-am să tac:
Tai lăstarul din copac
Și din el nuia îmi fac;
De greșesc, nu-i mare drac!
N-o ieși din ea un tac,
Ci o undiță pe plac,
Ca să prind pește pe lac.
Pește "prima", nu brotac,
Nici măcar un roșu rac!
Am o setcă, am un sac
Gută bună, trainic "crac",
Nu am niciun pic de trac,
Îmi lipsește doar un ...???

Pe data de 21 iunie, la sediul AGIR din București s-a desfășurat, în parteneriat cu Cercul „Literar Ing”, GALA PREMIILOR Festivalului național de creație literară „BOGDANIA”, Ediția a V-a, 2016 – un Festival al tinereții organizat de Asociația cultural-umanitară „BOGDANIA”, fondată și condusă de către ing. Ionel MARIN din Focșani. Au dat curs invitației personalității marcante ale culturii, numeroși scriitori, artiști, studenți, tineri, părinți și copii.

Juriul Festivalului „BOGDANIA” pentru ediția 2016 a fost format din:
* Prof. univ. Nicolae VASILE, scriitor, președintele Cenaclului „Literar Ing” și al juriului,
* Ing. Ionel MARIN, poet, președintele Asociației cultural-umanitare „BOGDANIA”, redactor șef al revistei de creație și cultură „BOGDANIA”,
* Geo CĂLUGĂRU, poet, prozator, membru al Uniunii Scriitorilor din România,
* Vasile GROZA, poet, prozator, dramaturg, membru al Uniunii Scriitorilor din România,
* Cornel GALBEN, critic literar, poet, prozator, membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Adresăm pe această cale felicitări
atât tinerilor laureați care și-au
demonstrat talentul literar,
cât și organizatorilor!

TENSIUNEA DE 220 V ȘI „NUMERELE PRIETENE”

(II)

Emil SIMION

(urmăre din Nr. 13)

Alte categorii de numere se numesc „numere triunghiulare”, „numere pătrate” sau „numere poligonale”. Numerele **triunghiulare** se formează prin adunarea succesivă a numerelor din șirul natural, adică $1+2=3$, $1+2+3=6$ sau $1+2+3+4=10$. Aceste numere triunghiulare constituie o progresie aritmetică cu rația 1, iar în cazul a „n” numere suma lor este $1+2+3+...+n = \frac{1}{2}(n+1) \cdot n$, adică această sumă poate fi interpretată ca fiind aria unui triunghi cu latura $(n+1)$ și înălțimea n. Numerele **pătrate** se obțin prin însumarea numerelor impare consecutive, adică $1+3=4$, $1+3+5=9$, $1+3+5+7=16$, etc. Numerele impare formează și ele o progresie aritmetică cu rația 2 a cărei sumă este $1+3+5+7+...+(2n-1)=n^2$, care poate fi interpretată ca fiind aria unui pătrat cu latura „n”. Numerelor pătrate li se spune prin prescurtare „pătrate”, astfel 2 la pătrat (2^2) este 4, 3 la pătrat (3^2) este 9 ș.a.m.d.

Numerele triunghiulare, pătrate sau pentagonale se mai numesc „numere plane”, deoarece ele reprezintă ariile unor figuri plane.

Există și numere așa zise „solide” care reprezintă volumul unor corpuri în spațiu, cum ar fi piramida, paralelipipedul sau cubul. De exemplu, numerele $8=2^3$, $27=3^3$ reprezintă volumele unor cuburi cu laturile 2 sau 3 iar noi le mai citim ca fiind 2 la cub, 3 la cub ș.a.m.d. În același context, numerele 2^4 , 3^4 , 4^4 nu le citim altfel decât așa cum sunt scrise, adică 2 la puterea a patra, 3 la puterea a patra, ș.a.m.d., deoarece spațiul are doar trei dimensiuni și nu patru.

O altă preocupare importantă a pitagoricienilor a fost legată de divizibilitatea numerelor. Numerele care rezultă ca un produs al altor numere se numesc „numere compuse” (de exemplu: $6=2 \cdot 3$, $10=2 \cdot 5$, $15=3 \cdot 5$), iar numerele care nu se descompun în factori se numesc „numere prime” (de exemplu: 3, 5, 7, 11).

Dintre subiectele preferate care se referă la numerele compuse (numere care se divid), pitagoricienii au preferat cel mai mult „numerele perfecte” și „numerele prietene”. Dacă numerele perfecte sunt mai multe (până la 10000 cum se putea lucra pe vremea aceea), numerele prietene sunt extrem de rare.

Din antichitate, apoi în Evul Mediu, până în anul 1636 se cunoștea numai o singură pereche de numere prietene și anume 220 și 284.

Revenind la numerele perfecte, acestea se bucură de proprietatea că suma divizorilor săi este egală chiar cu numărul respectiv; astfel, numărul 6 are divizorii 1, 2 și 3, iar suma lor $1+2+3$ este chiar numărul 6. Alt număr perfect este 28, care are divizorii 1, 2, 4, 7 și 14 ($1+2+4+7+14 = 28$). Numerele perfecte sunt rare, spre exemplu printre numerele formate din trei cifre, se află un singur număr perfect și anume 496, iar printre numerele cu patru cifre se găsește tot numai un singur număr perfect, acesta fiind 8128.

(continuare în numărul următor)

Ioan GANEA-CHRISTU

ATENȚIE, VIN PLO...ȘNIȚELE!

Cred că „ploile” lui Bromfield, până la urmă trecătoare, sunt mai puțin grave ca nenorocitele de insecte pe care, cu foarte mare greutate, reușim să le stărpim.

Și scriu asta pentru că m-a pus necuratu' să cumpăr o canapea nouă, împachetată, de la un mare supermarket, nu de la Obor sau de la magazinele cu marfă second hand, din care, după o lună am avut surpriza să descopăr primele exemplare din uitatele timp de vreo 50 de ani – PLOȘNIȚE!

Da, este vorba despre acei păduchi de lemn de pat – *bedbugs* - insecte hematofage parazite ale omului și păsărilor, cu aripi atrofiate, din subordinea heteropterelor, de culoare brună-roșiatică, cu corpul oval, turtit dorso-ventral și miros urât, care se hrănesc cu sânge, noaptea, după ce au detectat sursa.

Nu mi-aș fi dat seama că e cu siguranță de la canapeaua cu pricina dacă cel de care aminteam nu și-ar fi băgat coada și astfel am cumpărat încă o canapea, identică (mi-a plăcut produsul cu bonusul!) pe care am dus-o în altă locație. STUPOARE! Și aceasta avea chirișii nepoții care îți dau fiori numai când pomenești de ei, dar să-i mai vezi, să-i simți și să fii obligat să-i prinzi și să-i extermini, ... dacă poți!

În naivitatea și încrederea mea în insecticidele cărora li se face o reclamă deșănțată pe toate canalele radio și TV, am riscat și am golit vreo patru feluri de flacoane tip spray. Nici vorbă să constat vreo victimă. Numai arcul, ciocanul, praștia puteau dovedi exemplarele vizibile, mature, sătute, statice sau în mișcare lentă, de altfel caracteristică.

M-am adresat unor firme specializate care mi-au răspuns, fie că nu „se riscă” să se bage la această lucrare, fie doar mi-au promis că una din cele două metode: eco cu abur la temperatură ridicată sau două intervenții insecticid la 18 zile, fiecare cu aprox. 500 lei ar da rezultate. Dacă nu, se mai intervine o dată, gratis, după 30 de zile. Am căutat și am procurat singur insecticidul, am plecat de acasă două zile și când am revenit n-am constatat la fața locului nicio victimă! Mă așteptam să găsesc mormane! Și totuși n-am scăpat: la câteva zile alte exemplare, viguroase și urme proaspete pe lenjeria imaculată, spălată și schimbată „tât” la două zile. Incredibil ce instinct și ce rezistență! Numai perseverența, răbdarea și poate timpul mă va scăpa de această nenorocire!

Între timp, am aruncat o parte din mobilier, ramele tablourilor, câte și mai câte... Dar ca să nu lungesc slova cu episoadele: „protecția consumatorului” care, mi-a recomandat să mă înțeleg amiabil cu vânzătorul, apoi firmele intermediare de transport, care mi-au cerut să le dau marfa demontată și împachetată, reprezentanții PR și în sfârșit casieria, care mi-a returnat, totuși, toți banii, o scurtez pentru că am ajuns la concluzia că singura cale de a scăpa, și asta, asimptotic, a rămas cea mistică:

– Să ne ajute DUMNEZEU!

Nelu Ploșniță